På slutten av 70-tallet, da jeg lette etter en sjaman, fant jeg Mikkel Gaup, han som ble kalt Mirakel Mikkel. Jeg satt ofte på kjøkkenet hos ham i Eiby utenfor Alta, og høre på historiene han hadde å fortelle. Iblant ringt telefonen. Jeg hørte han si til folk, legg deg ned på sofaen, så får du snart besøk. Han helbredet over telefonen, kom så tilbake til kaffekoppen. Så snakket vi videre om hellige steiner omkring på vidda og om kraften fra sola. Han var legendarisk i sin tid, i utlandet kjent som Healing Fox.

En gang traff jeg en mann som hadde "fått besøk" av Mikkel. Han bodde i Stockholm. Han hadde lagt seg ned på sofaen. Kort tid etter hørte han skritt i gangen. Så hørte han ytterdøra gå opp. Inn i rommet kom en liten, tett mann han aldri hadde møtt eller sett før. Og mannen hadde lagt hendene sine på ham og han hadde kjent det skje. Ny energi hadde kommet inn i kroppen hans og spredd seg som varme rundt i hele ham. Så hadde mannen sagt adjø og blitt borte. Stockholmeren hadde blitt så imponert og fascinert at han hadde kjøpt seg flybillett til Alta og dratt avsted for å se med egne øyne om det var Mikkel som hadde kommet på besøk gjennom lufta.. Han landet i Alta, tok taxi videre. Kort tid etter fikk han bekreftet at det var Mikkel han hadde sett.

Jeg kjenner denne historien både fra Mikkel og Stockholmsmannen. For meg et dette et eksempel på en opplevelse "mellom verdenene". For Mikkel jobbet mellom verdenene og mannen på sofaen nådde inn mellom verdenene og de møttes der. Seinere møttes de på kjøkkenet.

Jeg var altså på jakt etter en sjaman som kunne lære meg kunsten. Den neste sjamanen jeg traff var Ernesto, mapucheindianer fra Chile. Det skjedde på Turisthotellet i Kautokeino. Vi befinner oss i 1985. Han var da kjæreste med en samisk kvinnne og de var på gjennomreise. Vi kom i snakk om det store mysteriet for meg på den tiden, hvordan man gjør trommereiser. Da sa Ernesto, husker jeg, lett og liketil.
- Det er ikke noe problem. Jeg gjør det hele tiden. Jeg besøker min bestemor gjennom luften.
-Å?
-Hun har lært meg å reise gjennom luften og jeg kan lære deg det om du vil.
-Ja, det vil jeg. Jeg er klar. Om så nå. Jeg drar for tiden jorden rundt på Nordkalotten for å finne en sjaman som kan lære meg den kunsten.
-Har du tromme? spurte Ernesto.
-Nei, ikke det.
-Jeg har heller ikke tromme med meg. Men i Oslo har jeg tromme. Om du kommer til Oslo, så besøk meg. Så skal jeg fortelle deg hvordan det gjøres.
-Javel. Gjerne.
-Jeg er tilbake til Oslo om en måned eller to, oppsøk meg da, fortalte Ernesto. Vi utvekslet

adresser og skiltes.

Noen måneder etterpå gikk jeg nedover Karl Johan. Jeg hørte sør-amerikansk musikk gjennom gågaten. Denne situasjonen var "eksotisk" for meg da, etter å ha bodd nordpå siden høsten 1978. Det var 4-5 musikere som spilte gladmusikken og en krets av mennesker hadde samlet seg om dem. Og en av musikerne var mannen fra møtet i Kautokeino, nemlig Ernesto.

Han bodde oppe på Nordstrand ett sted. Avsted for vi for å hente den trommen. Det var en djembetromme fra Afrika. Alle tre havnet vi på et loft i Brugata, den afrikanske djembetrommen, Ernesto, den politiske flyktningen fra Chile med mapuchebestmor og så jeg.

Jeg husker jeg la meg ned på det grå gulvteppet. Ernesto gikk i gang med å tromme og der og da hadde jeg min første trommereise, den reisen da jeg møtte bjørner, og de fuglene som bor inne i det ordet, nemlig ørner. Og litt seinere gjorde jeg reisen til den øvre verden, til den lærer som ventet på meg der. Han førte meg til Saivolandet og fylte meg med mytologi og opprinnelseshistorier. Slik ble jeg innviet og kom i gang med min egen praksis. Seinere den høsten gikk jeg på weekendkurs i sjamanisme med en amerikaner bosatt i København, nemlig Jonathan. Kurset ble holdt i en nedlagt kirke øst i Oslo. Jeg husker da jeg kom inn i det rommet, med stearinlys på gulvet, brennende røkelse og deltagerne i en sirkel på gulvet. Det var totalt som å komme hjem. Rett hjem. Inn i kretsen rundt sentrum. Sentrum i det store stammebildet. Jeg hadde funnet det jeg lette etter. Det som ikke det norske eller det samiske samfunnet den gangen hadde kunnet gi meg. Sammen med Jonathan trommet jeg for første gang. I det rommet var det innvendige balkonger, og mens jeg sto der og trommet ble jeg oppmerksom på noe merkelig som skjedde. Balkongene ble fylt av indianere. En hel stamme kom frem mellom verdenene, skinnkledde og med fjærpryden, de danset, lo og trommet med. Høvdingen var der og kvinner og barn, krigere, hester og hunder. Og sjamanen. Da vår tromming gikk mot slutten, kastet indianerne på balkongene seg på hestene og red over åsen. Der opp, der på toppen stoppet sjamanen og vinket til oss. Så drysset han fjær ned over oss. Ørnefjær. Det var visdom i hver fjær.

Mellom jul og nyttår lå jeg en ettermiddag på sofaen og dormet i den loftsleiligheten på Grønland. Da ble jeg vekket opp av en telefon.
-Hallo, it is Michael Harner, sa en stemme inn I øret mitt. Jeg hadde hørt om den mannen, han drev et sjamaninstitutt i USA.
-Yes, svarte jeg, lettere søvnig.
-May I speak to Ailo Gaup?
-It is me.
-Jeg vil gjerne invitere deg til en tre ukers sjamansamling i California. Har du lyst til å komme?

-Javisst.
-Det skjer på Esalen, et kurssenter mellom Los Angeles og San Fransisco.
-Godt.
-Jeg betaler oppholdet for deg, om du kan betale reisen.
-Enda bedre, fortsatte jeg, ganske elektrisk nå.
-Når begynner det? spurte jeg.
-2. januar, kom svaret, kan du komme? Det var mindre enn en uke til 2. januar..
- Trenger du betenkningstid? spurte Michael.
-Nei, slett ikke. Ikke i det hele tatt. Jeg kommer. Om jeg så skal svømme.

Jeg dro fra Oslo en død og kald 1. januar, med utbrente raketter og iskald vind gjennom gatene. Jeg kom til San Fransisco. Så tok jeg et lokalt fly til Karmel, en småby langs kysten.
Clint Eastwood var ordfører der da. Der overnattet jeg på et lite hotell. Dagen etter fant jeg veien til en busstasjon. Der sto jeg med en koffert og en rundt cymbalbag med tromme i.
Etter hvert dukket det opp flere og flere med runde bagger, jeg forsto det var min gruppe som samlet seg. Neste morgen våknet jeg på Esalen, til en solfylt Kaliforniamorgen, med strålende blomster og grønne plener. Luften var full av svermende Monarch-sommerfugler. Mitt livs store eventyr fikk en gigantisk start i løpet av de tre ukene der.

Esalen var det ledende kurssenter i Amerika på den tiden. Sentret ligger på klipper ut mot Stillehavet. Selv i dag mener jeg dette er et av de mest naturskjønne steder på planeten. Esalen er forresten navnet på den nærmest utdødde indianerstammen som bodde der før "den hvite mann" kom.

Seinere gikk jeg på to treårsprogram med Michael Harner og hans grupper. Vi møttes to ganger årlig, det ene forløpet foregikk på et kurssenter på Østkysten, nær Woodstock, det andre nær San Francisco. I løpet av denne tiden begynte jeg så å undervise selv. I 12-14 år har jeg holdt det gående. Nå har jeg startet min egen treårsutdannelse.

Nå er det ikke lenger vanskelig å finne en sjaman, for den som er på jakt. Nå dukker de opp fra utland og innland. Sjamanisme holder på å bli et vanlig tilbud til samtiden. Da jeg begynte var det som om sjamankunsten var langt unna. Sakte kom den tilbake, som om den dukket opp fra jorda indre og kom ned fra et sted bak sol og stjerner.